

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

Epist. I. Iac. Sadoletvs Episc. Carpentoract. Petro Bembo, S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

lexeris, mihi quicquid aliquando literarum miseris, dabo operam profectò, ut te ne vnquam nec iudicij de me tui, nec nostrae inlustrae necessitudinis pœniteat. Vale. Carp. XI. Cal. Nou. M.D.XXVII.

IACOBI SADOLETI EPISC.
CARPENTORACTI EPISTOLA-
rum Lib. II. Epist. I.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPEN-
toract. Petro Bembo, S. P. D.

SVBITVS discessus Pauli Sadoleti (qui fratris Pa-
truelis filius, mihi ad manum adolescens, non solum
summa spe atq; indole omnium virtutum, sed ipsius
iam virtutibus præditus, repentino nuntio de patris
morte coactus, à me proficiscitur) facit, ut conturbatiore animo
ad te scribam de tuo libro quæ scribenda sunt. Quem ego librum
tibi remitto, nactus idoneum hominem, qui perferret. De quo
ipso tamen accipe pauca. Lectus enim est à me per diligentem mi-
rumq; in modum ea me lectio delectauit. Nam & charissimam
amicissimiq; hominis præclara ingenij ac doctrinæ monumenta
aspicias, cum ipsum, quem maxime diligo, visus sum aspicere: &
ipsa oratio ac dicendi genus, eiusmodi est, ut nihil nitidius, nihil
elegantius, neq; venustum magis possit desiderari, vel in delectu
cultuq; verborum, vel dignitate & copia sententiarum. Itaq; ego,
qui eas partes in dialogo gero, quas tu me pro tua in me bene-
uolentia gerere voluisti, sumq; in illis testimonium illustre tui de
me iudicij consecutus, facile agnosco, in istis ipsis scriptis me mul-
tò disertius & commodius loqui, quam soleam in meis: proq; eo
magnam tibi habeo gratiam. Quod enim maximo cum labore,
nequeo tamen assequi, id sum tua opera sine labore vilo meo per-
facile adeptus. Ac ad reliquas quidem suauitates, multas ac mag-
nas, quibus me affectum senti, illa accessit, cæteris non minor,
quòd temporum nostrorum, veterumq; dictorum, ac factorum,
quæ nobis vnquam inter nos acta & communicata sunt, omnium
est mihi memoria ex illo libro renouata, tum cum erat nostra æ-
tas ad omnem alacritatem & animi hilaritatem longè aptior.
Habita quoq; est illustris mentio multorum fortium virorum,
quibus cum vtriq; nostrum iucundissima fuit familiaritas: quo-
rum partem maximam mors nobis eripuit. Quo etiam tu maio-
rem officij & pietatis laudem es meritus. Quos enim iuuenis ap-
primè dilexisti, eos ætate iam prouecta eis honoribus exornas,
per quos & virtus vna eorum, & tui præstantis ingenij laus im-
mot.

mortalitati consecratur. Sed hæc hæc haftenus. Etenim cum scribam negligentius, si quis animo suspensior, verendum mihi est, ne tanquam omnia conans dicere, parum tamen dixisse videar de eo, de quo nihil facis pro dignitate dici potest. Itaque venio ad alteram partem. Contendisti enim tu a me per literas pluribus verbis, ut in corrigendo & mutando, quæ mihi mutanda esse viderentur, neu stylo parcerem, neque vilam in eo amoris, aut indulgentiæ ducerem rationem. Ergo obtemperare tuis præceptis volens, annotavi nonnulla, hercule magis ut fidem tibi facerem diligentia mea, quam quod valde necessarium arbitrarer. Sed malui tibi superfluitosus, quam parum seruans religionis videri. Ea tu potius in optimam partem accipies. De reliquo, mi Bembe, aliqua scripserunt nos: in quo te non desinam hortari, ut omittis alienioribus scriptis, te ad hoc genus scribendi totum conteras, in quo quidem facile tueri principem locum potes. Illustabit, mihi crede, hæc tempora, & nomen simultuum Latina oratio, quæ & gratiam maiorem habet in sese. & utilitatem ad omnes res accommodatorem. Quanquam & hoc, & omnia, multo tu melius. Federicus Fregosius his proximis diebus in Italiam profectus est, mortis etiam ipse morte euocatus. Ei ego misi commentarium quendam, in quo de sacris agitatur reb. Venetiis imprimendum. De quo si tu quid audieris, (nam non sum ausus hoc genus scriptorum ad tuum iudicium deferre tanquam à leuioribus studiis alienius) peto à te pro nostra amicitia, ut aliquam curam adhibeas, quo sine mendis edatur, hoc sola autoritate assequi potes. & si tibi ostenderit gratum id futurum esse. Nostris communibus amicis, & Cole tuos, quem ego quoque non mediocriter diligo, plurimam de salutem. Vale mi charissime Bembe, & nos ut facis ama. Carpentoraci, VI. Cal. Iulij.

II.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT.

Petro Bembo S.P.D.

Quod excusationem præponis in tuis literis, quam obrem libi tui non tam cito mihi fuerint: in eam accipio partem, ut tu potius humanitate tibi solita utaris, quam quod id fuerit necesse. Nihil enim tuum, vilo vnquam tempore, venire in suspitionem negligentia potest. Et illi quidem auidè expectabant à me: verum ut tamen, quo quo venissent tempore, gratissimi fuerint essent. Sed, ut perspicio, cortex in oram omnem liberalitatis tuæ cum fenore enim redditi nobis sunt, accepimusque plus quam speraremus, & quam fuerat inter nos pactum. Itaque magis est tibi gratias agam, quam quod de tuorum, ut scribis.

B s tardi.